

Sygn. akt II Ka 811/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2021 r.

sprawy **J. K.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 21 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 8/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności,
- z pkt 1 wyroku eliminuje ustalenie, że obrażenia jakich doznał pokrzywdzony powodują ciężką chorobę nieuleczalną;
- czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia kwalifikuje z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk i orzeczoną za ten czyn karę obniża do 2 (dwóch) lat;
- zarzucany w pkt II aktu oskarżenia czyn kwalifikuje z art. 178a§4 kk i za popełnienie tego czynu obniża karę do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 85§1 i 2 kk w zw. z art. 86§1 kk orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
- orzeczoną w pkt 6 wyroku nawiązkę obniża do kwoty 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych;
- uchyla zawarte w pkt 5 wyroku orzeczenie o środkach karnych;
- orzeczony w pkt 3 wyroku zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych określa w wymiarze 8 (ośmiu) lat, a za jego podstawę w miejsce art. 42§3 kk przyjmuje art. 42§2 kk;
- na podstawie art. 85§1 i 2 kk w zw. z art. 86§1 kk i art. 90§2 kk orzeczone wobec oskarżonego środki karne łączy i jako środek karny orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

- zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie przed Sądem I instancji przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 zł tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 811/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 21 czerwca 2021 roku, sygn. akt: II 48/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Zarzut	
1 obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku: a) art. 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu okoliczności przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów przez dowolną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

ocenę dowodów, niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności przez uznanie za wiarygodne dwóch sprzecznych opinii sądowno lekarskich, biegłego sądowego S. N. z dnia 6 lutego 2018 roku oraz biegłego sądowego M. F. z dnia 9 kwietnia 2021 roku,

a) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie przez Sąd wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego w sytuacji gdy opinia sądowa biegłego sądowego M. F. z dnia 9 kwietnia 2021 roku jest niepełna, niejasna i zachodzi sprzeczność w treści samej opinii,

b) art. 443 k.p.k. poprzez wydanie w stosunku do oskarżonego orzeczenia surowszego niż orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 2 lipca 2019 roku, sygn. akt: II 478/19 w sytuacji gdy wyrok ten został uchylony w wyniku zaskarżenia go apelacją wyłącznie na korzyść oskarżanego; kwalifikacji prawnej, poczynienia nowych ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego, podwyższenia na rzecz pokrzywdzonego nawiązki z kwoty 10 00 zł do kwoty 15 000 zł, obciążenie oskarżonego kosztami procesu za postępowanie przed Sądem I instancji w sprawie II K 478/18 w sytuacji, gdy oskarżony z tych kosztów został zwolniony w całości, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi w sprawie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

c) art. 626 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie przez Sąd w jaki sposób ustalono wysokość kosztów procesu na kwotę 7.532.21 zł i

obciążenie w całości tymi kosztami oskarżonego w sytuacji gdy jego sytuacja materialna jest trudna, oskarżony ma na utrzymaniu dwójkę dzieci i płaci alimenty w kwocie po 700 złotych miesięcznie, stan zdrowia oskarżonego pogorszył się, oskarżony nie ma majątku i został skazany na długoletnią izolację więzienną co oznacza, iż poniesienie tych kosztów przez oskarżonego byłoby dla niego i jego rodziny zbyt uciążliwe.

2) obraza prawa materialnego:

a) art. 11 § 2 k.k. poprzez uznanie, iż czyny zarzucane w pkt I i II aktu oskarżenia stanowią dwa odrębne czyny zabronione w sytuacji gdy czyny zabronione przypisane oskarżonemu w pkt I i II wyroku stanowią w istocie jeden czyn zabroniony który powinien być zakwalifikowany z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

b) art. 46 § 2 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i orzeczenie wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w kwocie 15. 000 zł, w sytuacji gdy przepis ten przewiduje nałożenie na oskarżonego nawiązki jedynie w przypadku jeżeli orzeczenie obowiązku określonego w § 1 jest znacznie utrudnione, a która to okoliczność nie ma miejsca w niniejszej sprawie,

c) art. 64 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i tym samym niezasadne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu przypisanego w pkt II aktu oskarżenia w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. podczas gdy oskarżony wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 16 maja 2011 roku, sygn. akt: II K 76/11 nie został

skazany za popełnienie przestępstwa umyślnego,

3) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k.:

a) mający wpływ treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegających na przyjęciu, iż oskarżony był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie, sygn. akt: IV K 236/05 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie, sygn. akt: IV K 1110/07 albowiem ww. wyroki skazujące uległy zatarciu z mocy prawa,

b) mający wpływ treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegający na przyjęciu, iż oskarżony swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonego uszczerbek na zdrowiu skutkujący niezdolnością do pracy pokrzywdzonego,

c) mający wpływ treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych sprawy polegających na przyjęciu, iż oskarżony swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonego ciężką nieuleczalną chorobę,

4) na podstawie art. 438 pkt 3-4 k.p.k.

a) mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych sprawy i przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezpodstawnym i błędnym uznaniu, iż prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego jest negatywna i, że wymaga on resocjalizacji w warunkach zakładu karnego na dłuższy okres czasu, co spowodowało w stosunku do niego orzeczeniem kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kary łącznej rażąco niewspółmiernie surowej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy należyte

	<p>uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności dotyczących właściwości osobistych oskarżonego, zaprzestanie nadużywania alkoholu, wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego, przyznanie się do winy, szczery żal oskarżonego, przeproszenie pokrzywdzonych, wybaczenie oskarżonemu jego zachowania przez pokrzywdzoną, niskiego nasilenia przemocy domowej i psychicznej wobec pokrzywdzonej, pozytywnej opinii środowiskowej, przyczynienie się pokrzywdzonego L. K. do skutków wypadku drogowego, powinno skutkować wymierzeniem kar jednostkowych pozbawienia wolności jak i kary łącznej pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Z uwagi na specyfikę przedmiotowej sprawy, wielość zawartych w niej zarzutów i ilość zmian jakich należało dokonać w orzeczeniu I instancyjnym, Sąd Okręgowy uznał za zasadne przytoczenie wszystkich zarzutów odwoławczych, a następnie grupowe odniesienie do nich i to nie w takiej kolejności w jakiej zostały przytoczone przez autora apelacji.</p> <p>Ad. 1a (oba zarzuty oznaczone tą literą), b, c, 3c.</p> <p>Zarzuty te jako zasadne zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Należy bowiem pamiętać, że przedmiotowa sprawa była już drugi raz rozpoznawana w Sądzie Rejonowym w Łukowie, który wyrokiem z 2 lipca 2019r. sygn.</p>		

akt: II K 478/18 skazał oskarżonego J. K. za popełnienie czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia przyjmując, w zdecydowanej większości kwalifikację prawną zaproponowaną przez oskarżyciela publicznego i wymierzając stosowną karę. Wyrok ten został zaskarżony jedynie przez obronę, a Sąd Okręgowy w Lublinie, dopatrując się bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 kpk wyrok uchylił i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. Oczywistym jest, że w tej sytuacji, zważywszy na treść art. 443 kpk, po ponownym rozpoznaniu sprawy nie mogło zapaść dla oskarżonego orzeczenie mniej korzystne, niż uprzednio. Wymogu tego nie zachował jednak Sąd I instancji, który:

- dokonał mniej korzystnych ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego w pkt I-ym aktu oskarżenia przypisując skutek w postaci ciężkiej choroby nieuleczalnej,

- przyjął surowszą kwalifikację czynu z pkt I-ego aktu oskarżenia - w miejsce art. 177 § 1 kk w zw. z art 178 § 1 kk – art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.,

- w związku z popełnieniem czynu z pkt I-ego aktu oskarżyciela w miejsce orzeczonego za pierwszym rozpoznaniem sprawy 8 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzekł taki zakaz dożywotnio,

- w pkt 6 wyroku na podstawie art. 46 § 2 kk, w związku ze skazaniem za czyn zarzucony w pkt I-ym aktu oskarżenia orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości 15.000 zł w sytuacji, gdy

w pierwszym wyroku wynosiła ona 10.000 zł,

- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 7.532,21 zł kosztów sądowych podczas gdy przy pierwszym rozpoznaniu był zwolniony od ponoszenia tych kosztów.

Wszystkie przytoczone wyżej punkty orzeczenia zapadły z obrazą zakazu reformationis in pejus, co w pierwszym rzędzie wymagało rozwiązania kar łącznych (zarówno pozbawienia wolności, jak i zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych), ukształtowania na nowo jednostkowych kar i środków karnych, a następnie orzeczenie kary łącznej. Przy czym Sąd Okręgowy nie widzi potrzeby szerszego odnoszenia się do zarzutów obrazę prawa procesowego (art. 7, 170 § 1 pkt 2, a rt. 201 kpk) skoro w apelacji jej autor nie kwestionuje, że oskarżony swoim działaniem (jeżeli chodzi o czyn pkt I-ego aktu oskarżenia) wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 kk.

Ad. 2a, c 3a

Zarzuty te częściowo okazały się zasadne. W pierwszym rzędzie jednak stwierdzić należy bezzasadność stanowiska skarżącego jakoby czyny zarzucane oskarżonemu w pkt I i II aktu oskarżenia stanowiły jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i art. 178a § 4 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Faktycznie, po wprowadzeniu do ustawodawstwa przestępstwa polegającego na kierowaniu w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym zapadały w tej kwestii rozbieżne orzeczenia. Niewykluczone również, że w wyrokach Sądu Rejonowego w Łukowie i Sądu Okręgowym w

Lublinie przytoczonych w apelacji wypowiedziane zostało stanowisko aprobowane przez autora apelacji. Jednakże od wielu lat i to zarówno w orzecznictwie S.N. jak i sądów powszechnych reprezentowany się praktycznie jednolity pogląd, iż w sytuacji gdy nietrzeźwy kierujący pojazdem mechanicznym dopuszcza się następnie w tym stanie popełnienia przestępstwa wypadku drogowego, to nie mamy do czynienia ze zbiegiem przepisów o jakim mowa w art. 11 § 2 kk, ale ze zbiegiem realnym przestępstw, tym bardziej w przypadku przestępstwa z art. 178a § 4 kk. (m. in. S.N. w postanowieniu z 28.03.2002 r. KZP 4/02, OSNKW 2002/5-6/37, postanowienie S.N. z 19.07.2006r. III KK 139/06, LEX nr. 193078).

Dlatego zaaprobować należy, co do zasady stanowisko Sądu meriti, że oskarżony dopuścił się dwóch przestępstw, z których jedno polegało na kierowaniu w stanie nietrzeźwości pojazdem mechanicznym, drugie natomiast spowodowaniem w tym stanie wypadku drogowego. Podzielić natomiast należało częściowo zarzuty odnoszące się do kwalifikacji prawnej przyjętej przez sąd I instancji.

Jeżeli chodzi o czyn z pkt I-ego to, przy przestrzeganiu zasady reformationis in pejus (o czym była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia) Sąd przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie mógł przyjąć surowszej kwalifikacji z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Dlatego niezbędną była korekta w tym zakresie wyroku poprzez przyjęcie zmiany opisu czynu polegającą na wyeliminowaniu z niego skutku w postaci ciężkiej choroby nieuleczalnej, a następnie

pierwotnej kwalifikacji z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Zasadnie również podnosi obrońca, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie przyjął, że czynu z pkt II-ego J. K. miał się dopuścić w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk. Warunkiem uznania, że sprawca dopuszcza się kolejnego przestępstwa w warunkach recydywy jest ustalenie, iż poprzednie przestępstwo, za które odbywał karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności było przestępstwem umyślnym. Podzielić należy zarzut autora apelacji, iż przesłanka ta nie została spełniona w określeniu do jego mocodawcy. I tak przyjmując działanie w recydywie Sąd meriti powołał się na prawomocny wyrok skazujący jaki zapadł wobec J. K. w sprawie II K 76/11 S. R. w Ł. w dniu 16 maja 2011r. Faktycznie w sprawie tej zarzucano oskarżonemu popełnienie 2 czynów kwalifikowanych odpowiednio z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk oraz z art. 178a § 1 kk. Jednakże w samym już wyroku Sąd przyjął, że oskarżony dopuścił się jednego czynu (co już było nieprawidłowością), a ponadto tak przypisany czyn zakwalifikował jedynie z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, które odnoszą się do przestępstwa wypadku drogowego. Niekwestionowane natomiast jest, że przestępstwo to może być popełnione tylko nieumyślnie i to niezależnie od tego, czy naruszenie samych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego miało charakter umyślny, czy nieumyślny. Okoliczność ta powoduje, że nie można oskarżonemu przypisać działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, ponieważ odbyta przez

niego kara pozbawienia wolności w związku ze skazaniem w sprawie II K 76/11 S.R. w Ł. nie była orzeczona za przestępstwo umyślne. Z tych też powodów, w zakresie czynu z pkt II-ego aktu oskarżenia przyjąć jedynie należało kwalifikację z art. 178a § 4 kk.

Ad 2 pkt b,

3 pkt a, b,

4 pkt a.

Przywołane zarzuty w istocie dotyczą rodzaju i wysokości orzeczonej wobec oskarżonego kary, środków karnych, środków kompensacyjnych oraz przyjętych przez Sąd okoliczności (zarówno obciążających, jak i łagodzących), które miały na nie wpływ, dlatego za zasadne uznał Sąd Okręgowy łączne się do nich odniesienie.

Niewątpliwie rację ma skarżący o ile kwestionuje zasadność powołania się przez Sąd I instancji na niezdolność do pracy pokrzywdzonego jako okoliczność wpływającą na wymiar zasądzonej na jego rzecz nawiązki. Wprawdzie autor apelacji nie uzasadnił w ogóle tego zarzutu, niemniej należało go uwzględnić, albowiem i w tym przypadku ustalenie to nastąpiło z naruszeniem reguły reformationis in pejus – poprzedni wyrok nie zawierał takiego ustalenia. Dlatego kwestionowana przez obronę okoliczność nie została uwzględniona przez Sąd Okręgowy przy określaniu wysokości nawiązki, jak i pozostałych elementów kary.

Nie można natomiast podzielić zarzutu, iż wyroki zapadłe wobec J. K. w sprawach II K 236/05 i II K 1110/07 bezpodstawnie zostały uwzględnione przy wymiarze kary.

Przede wszystkim znajdujące się na karcie 740 dane karalności wykazują w/w wyroki skazujące. Oczywiście nie jest to dokument nie do podważenia, niemniej podniesiona przez obrońcę argumentacja w żadnym razie nie pozwala uznać, że orzeczone nimi kary uległy zatarciu.

I tak jeżeli chodzi o wyrok w sprawie IV K 236/05 to orzeczona nim kara nie została w całości wykonana. Dotyczy to w szczególności orzeczonego w nim świadczenia pieniężnego, które to świadczenie nie mogło zostać uiszczone z powodu likwidacji fundacji na rzecz której zostało zasądzone. W tej sprawie grzywna została wykonana 20.04.2007r. i od tego czasu liczył się 5-letni okres zatarcia skazania. Jednakże przed jego upływem J. K. dopuścił się kolejnych przestępstw za które został skazany kolejno w sprawach: II K 1110/07 S.R. w Ł. w dniu 31.03.2008r., II K 198/10 w dniu 01.10.2010r., II K 76/11 w dniu 16.05.2011r. Dlatego, biorąc pod uwagę treść art. 108 kk, który mówi o tym, że w sytuacji gdy sprawca skazany został za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania, ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. Powyższe uregulowanie przesądza o niemożności uznania za zatarcie skazań w sprawach II K 236/05 i II K 1110/07, które słusznie zostały uznane za istotne okoliczności obciążające.

Sąd Okręgowy dokonując istotnych zmian w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów zobligowany był również

do dokonania autonomicznego wymiaru kary, i to zarówno w zakresie kar jednostkowych, jak i kary łącznej. Jeżeli chodzi o okoliczności obciążające i łagodzące to należało przyjąć analogiczne jakie wskazał Sąd I instancji, oczywiście za wyjątkiem tych które odnosiły się do przyjętej przez ten Sąd surowszej kwalifikacji prawnej (działanie w warunkach recydywy w przypadku przestępstwa z art. 178a § 4 kk, w odniesieniu do czynu z pkt I-ego: spowodowanie ciężkich obrażeń ciała i spowodowanie niepełnosprawności pokrzywdzonego). Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności wpływających na wymiar kary, jak również uwzględniając nowe sankcje wynikające z dokonanej korekty kwalifikacji prawnej, Sąd Okręgowy uznał za zasadne wymierzenie za czyn z pkt I-go kary 2 lat pozbawienia wolności, natomiast za przestępstwo z pkt II-ego kary 1 roku pozbawienia wolności. Natomiast, jako karę łączną (obejmującą również jednostkową karę za popełnienie przestępstwa znęcania) wymierzył karę 2 lat i 4 miesięcy. Dokonując wymiary kary łącznej, Sąd Okręgowy z jednej strony uwzględnił związek czasowy i miejscowy pomiędzy przestępstwami z art. 177 § 1 kk i art. 178a § 4 kk, a jednocześnie, że trzecie przypisane oskarżonemu przestępstwo godziło w całkowicie inne dobro chronione prawem. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tak ukształtowany wymiar kary pozbawienia wolności spełnia kryteria o jakich mowa w art. 53 kk Sąd nie widział przy tym podstaw do weryfikacji kary orzeczonej za przestępstwo znęcania. W żadnym bowiem razie nie można uznać za okoliczności łagodzące przytoczone

w apelacji, że oskarżony wywiązuje się obowiązkiem alimentacyjnego oraz, że nie nadużywa alkoholu, co winni być standardem dla każdego członka społeczności. Dokonując oceny wymiaru tej kary jednostkowej należy mieć na względzie szereg okoliczności obciążający przytoczonych przez Sąd I instancji, a których w istocie autor apelacji nie kwestionuje. Dlatego nie można nadawać nadmiernego znaczenia przeproszeniu przez oskarżonego pokrzywdzonej nawet, jeżeli było ono wynikiem szczerego żalu.

Wprawdzie apelacja nie kwestionowała wymiaru środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów, jednakże zaszła potrzeba dokonania w tym zakresie korekty, ponieważ Sąd za popełnienie czynu z pkt I-go orzekł taki zakaz dożywotnio, czym dopuścił się naruszenia zakazu reformationis in pejus (przy pierwszym rozpoznaniu sprawy wymiar tego środka wyniósł 8 lat).

Naruszenie zasady określonej w art. 443 kpk skutkowało również zmianą wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych, od których uiszczenia oskarżony został w poprzednim wyroku zwolniony oraz obniżeniem zasądzonej na rzecz pokrzywdzonego nawiązki do kwoty 10.000 zł. Przy czym Sąd II instancji nie uwzględnił wniosku apelacji o całkowite uchylenie tej nawiązki, która w takiej właśnie wysokości została orzeczona przy pierwszym rozpoznaniu sprawy. Nie może bowiem być wątpliwości, że w wyniku wypadku drogowego L. K. doznał obrażeń ciała nawet jeżeli przyjąć, że miały one charakter o jakim mowa w art. 157 § 1 kk. Z tej też przyczyny poniósł

określone dolegliwości i cierpienia i niewątpliwie straty materialne związane z czasowym przynajmniej wyłączeniem możliwości zarobkowania. Dlatego, uwzględniając powyższe okoliczności uznać należało, że adekwatna do nich będzie kwota 10.000. Zasadzając tę kwotę Sąd Okręgowy uwzględnił również fakt, że pokrzywdzony wsiadając do samochodu robił to na „własne” ryzyko zdając sobie sprawę ze stanu nietrzeźwości oskarżonego. Okoliczność ta miała wpływ na wysokość nawiązki. Nie może to być jednak uznane, jak twierdzi autor apelacji – za przyczynienie się pokrzywdzonego, albowiem z taką sytuacją mielibyśmy do czynienia, gdyby L. K. w jakiś sposób wpłynął na bieg zdarzeń, w jakimś stopniu spowodował zaistnienie samego wypadku drogowego.

Sąd II instancji nie znalazł także podstaw do modyfikacji orzeczonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Art. 43a § 2 kk przewiduje, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 kk, orzeczenie świadczenia w wysokości co najmniej 10.000 zł, a autor apelacji nie wykazał aby zachodziły przesłanki do orzeczenia tego świadczenia w jego minimalnej wysokości. Dlatego nie można uznać, że świadczenie przewyższające o połowę dolną granicę jest rażąco surowe, a tylko wtedy byłaby podstawa do jego modyfikacji.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez:

zasadny

częściowo zasadny

<p>a) przyjęcie iż czyny przypisane oskarżonemu w pkt aktu oskarżenia stanowią jeden czyn zabroniony z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i złagodzenie wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności,</p> <p>b) złagodzenie wymierzonej oskarżonemu jednostkowej kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyn 3 aktu oskarżenia,</p> <p>c) złagodzenie kary łącznej pozbawienia wolności,</p> <p>d) złagodzenie zasądzonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej kwoty świadczenia pieniężnego z 15 000 zł do kwoty 10 000 zł,</p> <p>e) uchylenie punktu 6 wyroku,</p> <p>f) zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości za postępowanie przez Sądem I i II instancji.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy na podst. art. 624 kpk zwolnił go od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS